

Arnhem, 26 januari 2025

Lieve Mist,

Met regelmaat stommel ik de kamer van onze dochters in,
om met ijl stemmetje te krassen:
zijn hier nog kleine kindertjes om op te eten?

Dit doe ik om ze weerbaar en alert te maken;
onze meisjes laten zich niet snel angst aanjagen.

Ook mijn neiging tot fabuleren heeft een opvoedkundige reden;
niet snel zullen zij in de praatjes van volwassen mannen trappen,
al te mooie woorden worden met scepsis aangehoord;
zij laten zich niet manipuleren, gaslighten of bedotten met beloftes.

Wat ze zeker willen weten, verifiëren ze bij hun moeder,
dat zij niets meer van mij aannemen, neem ik op de koop toe.

Opvoeden is offers maken.

Toen ik dit weekend onze straat in liep, kwamen zij net de auto uitgestapt,
ik kwam uit Maastricht, zij van een verjaardag, het was donker
en het leek mij een goed moment om hun weerbaarheid te trainen.

Ik sprong tussen twee geparkeerde auto's tevoorschijn,
hopsend op één been, krijsend om kindervlees
en pas toen zag ik dat dit niet onze auto was,
deze mensen niet mijn gezin en mijn idee geen goed idee.

Duidelijk was dat deze kinderen geen weerbaarheidstraining hadden gehad.

Ik moest denken aan een citaat van Gerard Reve dat boven de bar hing
in het allang ter ziele gegane Maastrichter jazzcafé Marks&Kampstra:

Plotseling realiseerde ik mij hoe complex de situatie was.

De rest van de week hield ik me koest.

De mist trok op en bleef als rijp aan de takken hangen,
de wereld een geglaazuurd koffiebroodje van een Vlaamse bakker,
van deze dikkesokkenkou gaat de boerenkool beter smaken.

We vierden de verjaardag van mijn schoonmoeder op Heidepol,
legden toverhazelaar en stroopwafels op haar gedenkteken,
staken kaarsjes aan en zongen,
misschien wat merkwaardig op een begraafplaats,
lang zal ze leven in de gloria.

De mist keerde terug, verlengde het licht maar verkortte het zicht,
we kropen dicht tegen elkaar aan
en lieten de wereld even verdwijnen.